

[Aksel Møller.]

Men forhåbninger og virkelighed bør jo ikke forveksles. Der er desværre endnu et stykke tid, til vi når så vidt, og i den tid må også Danmark opretholde et forsvarsberedskab, indrettet efter en sagkyndig vurdering af hensigten med forsvaret. Opgavens løsning må naturligvis ske med den største økonomi. Hvad der kan spares, uden at forsvarets virkningsfuldhed svækkes, bør naturligvis spares.

Det påhviler forsvarsministeren til staidighed at have et sådant synspunkt for øje. I en sådan sparepolitik vil han kunne regne også med det konservative folkepartis fulde støtte. Hvorvidt så en forandring i forsvarsopgaven eller nye våbens tilstedeværelse kan muliggøre yderligere besparelser vil jeg — med skyldig respekt for det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), der, uvist med hvilken ret, altid udtaler sig med større sikkerhed end andre — påstå, at i øvrigt ingen kan sige, heller ikke her, før forsvarsudvalgets arbejde er afsluttet og dets resultat forelagt tinget.

Forsvarsopgavens løsning må jo selvfølgelig være en meget byrdefuld sag for Danmark. Det volder mig ingen vanskeligheder at forstå længslen efter at blive lettet for denne byrde; men sund fornuft siger, at den vestlige verdens nedrustning først bør påbegyndes efter veloverståede forhandlinger med østlandene om rustningernes omfang. Følger vesten sine naturlige tilbøjeligheder til nedrustning uden sikkerhed for, at østen går samme vej, har Vesteuropa på nåde og unåde betroet sin eksistens i kommunismens hænder. Det er efter min opfattelse en dårlig gerning, hvis Danmark nu skulle svigte NATO-politikken, starte en ny kædereaktion og undergrave mulighederne for en forhandling om gensidig nedrustning. Hvor svært vi end synes, vi har det, må vi alt fald lære at være solidariske med den del af verden, som går ind for de idealer, som praktisk talt alle i dette høje ting er enige om. I det vestlige samarbejde om bevarelsen af disse idealer vil jo også vi danske gerne indtage en respekteret holdning. Vi har nemlig brug for det gode omdømme. Den nærmeste tid vil ikke byde på mindre samarbejde mellem de europæiske lande, men snarere på mere; det vil

sige, at en større indbyrdes afhængighed vil blive følgen.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen omtalte den sidste tids diskussioner om et vesteuropæisk fællesmarked. Jeg tror ikke, vi har nogen mulighed for, om det bliver en realitet, at stille os udenfor; dertil er vor levestof alt for meget et spørgsmål om eksport og import. Men det gælder i sandhed om — deri er jeg enig med det ærede medlem hr. Erik Eriksen — at vi er vågne over for denne udvikling og over for den åbenbare fare, som den kan medføre. Det er naturligvis, set fra nogle synspunkter, et af tidens lykkelige tegn, at spørgsmålet om et fælleseuropæisk marked overhovedet kan opstå; men lad os lægge mærke til, at der fra engelsk side allerede er sagt fra med hensyn til landbrugsvarernes stilling på dette marked, og vi ved, at England i disse synspunkter vil have forbundsfæller i det øvrige Vesteuropa, forbundsfæller, som ønsker sig en protektionistisk landbrugspolitik. Vi kan da vist nok alle sammen her se, at et intereuropæisk frihandelsområde, som liberaliserer industriprodukterne, men låser landbruget inde bag nationale toldgrænser, kan blive aldeles ødelæggende for Danmarks fremtidsøkonomi.

Havde vi endda en valutareserve så stor, at vi kunne tære på den under en kostbar og tidkrævende omlægning af vort erhvervsliv. Men se, om vi har det! Vi skylder mere fremmed valuta bort, end vi har. Den højtærede stats- og udenrigsminister forsøgte ganske vist i sin åbningstale sådan med lidt rouge og lidt læbestift at gøre vor økonomi kønnere, end den er. Den stærkeste kritiske indvending, som jeg har at rette mod den højtærede statsministers redegørelse for, som det hedder højtideligt, men ganske præcist i grundloven, „rigets almindelige stilling og de af regeringen påtænkte foranstaltninger“, er netop, at redegørelsen skjulte de vigtigste kendsgerninger om landets økonomiske forhold bag en make-up.

Hvis den højtærede statsminister lægger sin tale ved siden af den åbningstale, som hans forgænger, statsminister Hans Hedtoft, holdt den 6. oktober 1953, altså umiddelbart efter at socialdemokratiet på ny var kommet til magten, kommer han dog vist til at indrømme mig, at Hans Hedtoft gav